

РЕШЕНИЕ

№ 6618

гр. София, 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6496** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Р. лизинг България”, ЕИК[ЕИК], със седалище и аадрес на управление: [населено място], пощенски код 1407, район Л., [улица], етаж 6, представлявано от управителите В. К. и Н. Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2а, б. “а“ от ЗДвП № 22 – 4332 – 002652 / 01.06.2022 г., издадена от полицейски орган при отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на лицето е приложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

В жалбата и в съдебното заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, излага становище за незаконосъобразност на обжалваната ПАМ. Твърди, че същата е в разрез с процесуалния и материалния закон като не са налице предпоставките за налагането ѝ. Иска се отмяната на оспорваната заповед. В жалбата се претендират разноски по делото.

Ответникът по делото – полицейски инспектор към СДВР – отдел „Пътна полиция” (СДВР – ОПП), редовно призван, не се явява и не се представлява.

СГП, редовно уведомени, не изпращат представител и не изразяват становище по същество на спора.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.05.2022 г., около 16:30 ч. в [населено място], по автомагистрала „Т.“ с посока от Околовръстен път към разклона за [населено място] Н. А. е управлявал лек автомобил Д. Л. с ДК [рег.номер на МПС] . Автомобилът е бил собственост на „Р. лизинг България“, ЕИК[ЕИК] и ползвател „Омникар Рент“ ООД, ЕИК[ЕИК]. При извършена проверка от органите на МВР е установено, че водачът П. Н. А. не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. П. А. е представил СУМПС, което е издадено в САЩ. Установено е, че свидетелството е издадено от САЩ, щата М., и е без легализиран превод на български език – на основание чл. 161, т. 3 ЗДвП.

За така констатираното нарушение е съставен АУАН серия ГА № 652204 / 25.05.2022 г. Въз основа на гореизложеното на „Р. лизинг България“, ЕИК[ЕИК] е издадена Заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 22 – 4332 – 002652 / 01.06.2022 г., издадена от полицейски орган при отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на лицето е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е било отнето свидетелството за регистрация на МПС част II №[ЕИК], както и два броя табели с рег. [рег.номер на МПС] .

Като доказателства по делото са представени Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП (л. 16 от делото); Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне служби за контрол по ЗДвП (л. 15 от делото); Заповед № 8121з – 1436 от 06.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи за възлагане на функции по общото и непосредствено ръководство на МВР на основание чл. 34, ал. 2 във връзка с чл. 33, т. 9 от ЗМВР (л. 17); декларация, скица от ПТП, протокол за ПТП (л. 10 – 12 от делото).

Други доказателства не са ангажирани от страните в производството.

С оглед на така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Оспорената в настоящото съдебно производство заповед е връчена на представител на юридическото лице на 20.06.2018 г., видно от отбелязването върху същата (л. 20 от делото). Жалбата е подадена до АССГ в законоустановения срок, от надлежна страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП (в актуалната ѝ редакция) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи (чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП). По делото е приложена Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР са определени служби за контрол по ЗДвП. Съгласно т. 3 от цитираната

заповед Столичната дирекция на вътрешните работи е структура на МВР, която е оправомощена да осъществява функции по контрол по ЗДвП.

Видно от Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., на директора на СДВР компетентни да прилагат ПАМ от този тип са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е издадена от полицейски орган в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Спазена е предвидената от закона писмена форма и в акта се съдържат изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Обжалваният административен акт е издаден след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая.

С оглед на горното съдът намира, че оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването на същата, поради което не страда от пороци, водещи до нейната нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП (в актуалната и редакция) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В чл. 161 от ЗДвП, законодателят е изброил хипотезите, в които СУМПС, издадено в друга държава, ще бъде валидно и на територията на Република България за категорията, за която е издадено. На първо място, такъв ще бъде случаят ако държавата, в която е издадено свидетелството е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и същото отговаря на изискванията на приложение № 6 към цитираната Конвенция. Следващата хипотеза е описана в т. 2 на горепосочената разпоредба, съобразно която СУМПС ще е годно, ако държавата, в която е издадено, е страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него. На следващо място, по т. 3 свидетелството е нужно да бъде придружено от легализиран превод на български език. По т. 4 е визирана хипотеза, в която свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата или в съответствие на т. 5 свидетелството е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

В конкретиката на казуса, след извършена проверка от съда на сайта на Министерството на външните работи на Р.България / <https://www.mfa.bg/> следва да се подчертае, че България и САЩ са страни по Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранните публични актове - X. конвенция. С оглед на това приложими за установяване достоверността на административен документ, какъвто е СУМПС, се явяват член 3 и член 4 от посочената Конвенция.

Съобразно същите, върху документа следва да бъде поставено специално удостоверение с печат за заверка от държавата, от която е издадено свидетелството, а именно „апостил”. Последният се полага върху документа или в приложение към него като служи за удостоверяване на истинността на подписите и печатите, съдържащи се в свидетелството и има точно определени реквизити, които са еднакви за всички страни подписали Х. конвенция. Според изискванията поставеният „апостил” освен, че е със задължителни реквизити, обозначени в приложените образци е необходимо и заглавието към тях да бъде изписано на френски език – Apostille. Така притежаващите апостил документи се освобождават от всякаква друга форма на легализация. Свидетелството за управление на МПС е административен документ по смисъла на чл. 1, буква "б" от Конвенцията и като такъв е било необходимо да притежава апостил. В този смисъл е Решение № 16282 от 28.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4957/2018 г.

Във връзка с гореизложеното, настоящият състав намира, че МПС е управлявано от лице без СУМПС, валидно на територията на РБ за категорията, която е издадено, поради което и законосъобразно в съответствие с чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика е наложена атакуваната ПАМ. В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. Основният спорен момент в настоящото производство трябва да бъде относно валидността на СУМПС, издадено от САЩ на територията на Република България. Видно от АУАН, при извършената проверка, П. Н. А. е представил единствено СУМПС, издадено в САЩ, щат М.. В съдебното производство жалбоподателят „Райфайзен лизинг България” ЕООД не е депозирал никакви доказателства удостоверяващи наличие на валидно свидетелство за управление на МПС, от съответната категория. Трябва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, актът за установяване на административно нарушение, като официален документ, има обвързваща и презумптивна доказателствена сила. Редовно съставеният акт има доказателствена сила до доказване на обратното. Посоченото означава, че жалбоподателят трябва да представи доказателства, които да опровергават установеното в АУАН. В тази насока не са представени никакви доказателства. В жалбата единствено са развити подробни мотиви, в насока на това, защо не е необходим легализиран превод на СУМПС, издадено в САЩ, щата М.. Развити са и мотиви, защо българските граждани могат да управляват МПС на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава – членка на ЕС, или от друга държава – страна по Споразумението за ЕИП, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Тези твърдения обаче не са подкрепени с доказателства. Тежестта да докаже положителния факт, че водачът П. Н. А. е притежавал валидно за територията на страната СУМПС е на жалбоподателя. Това следва от разпоредбата на чл. 154 ГПК, която установява правилото, че всяка страна е длъжна да докаже обстоятелствата, на които основава своите искания.

По делото не се доказва фактът, че СУМПС, което е било представено от П. А. пред органите на КАТ, е било легализирано по смисъла на чл. 161, т. 3 от ЗДвП. Липсват доказателства, че е извършен легализиран превод от компетентен на държавата - издател орган (чл. 3 от Конвенцията). Не са налице доказателства, че изискуемото удостоверяване е извършено посредством "апостил" по Х. конвенция, страни по която са и Република България, и САЩ. Свидетелството за управление на МПС като административен документ е публичен акт по смисъла на чл. 1, буква "б" от Х.

конвенция и съгласно чл. 3 и чл. 4 от същата подлежи на формална процедура за легализация, изразяваща се в поставяне върху документа на специално удостоверение със заглавие "Apostille (Convention de La Haye du 5 octobre 1961)" по образца, приложен към Конвенцията. Съгласно чл. 5 от Конвенцията, надлежно попълнено, то удостоверява истинността на подписа, качеството, в което е действало лицето, подписало документа, и при необходимост автентичността на печата или марката, поставени върху документа. Удостоверяването на документи по реда на Конвенцията за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове е уредено в чл. 17а от Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа, като съгласно ал. 1 то се извършва чрез издаване на удостоверението "апостил" по чл. 3, ал. 1 от конвенцията. В разглеждания случай липсват доказателства, че издаденото от САЩ свидетелство за управление на МПС е било заверено с поставяне на "А.", поради което не е валидно на територията на Република България.

Жалбоподателят възразява, че СУМПС на водача е валидно по силата на Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г., подписана от САЩ, съгласно която на територията на България се признават чуждестранни свидетелства без оглед на гражданството на водача, издадени от договаряща страна за съответната категория, стига водачът да е навършил 18 години. Съдът не споделя горната теза. Жалбоподателят не доказва по какъвто и да е начин, че съответното СУМПС отговаря на изискванията на Женевската конвенция от 1949 г., но дори и в този случай е приложима процедурата за легализация по Х. конвенция.

В допълнение трябва да се посочи, че водачът на МПС е български гражданин, видно от притежавания от него единен граждански номер. Предвид това същият е имал възможност напълно безпрепятствено да предприеме всички необходими действия по снабдяване с валидно издадено СУМПС за територията на Република България на притежаваното свидетелство за управление, издадено от трета държава, в случая САЩ. Приложената принудителна административна мярка е за най-краткия предвиден в закона срок от 6 месеца.

Мярката по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДВП се налага винаги в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неправоспособни лица да управляват МПС в защита на значимия обществен интерес от охрана на безопасното движение по пътищата. Изпълнени са и двете необходими предпоставки, за да бъде наложена конкретната административна мярка - лицето, срещу което се прилага принудителната административна мярка да бъде собственик на автомобила, чиято регистрация се прекратява и водачът да управлява автомобила без да притежава съответното свидетелство за управление.

С оглед на гореизложеното, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона.

Жалбата на „Р. лизинг България“, ЕИК[ЕИК], се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

От ответника не са претендирани разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София

-град, Трето отделение, 45 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Р. лизинг България”, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. “а“ от ЗДвП № 22 – 4332 – 002652 / 01.06.2022 г., издадена от полицейски орган при отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на лицето е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: